

har man fundet det hensigtsmæssigt at henlægge den strafferetlige Behandling af disse Sager til en særlig Lov.

Ved Lov Nr. 330 af 12. Juli 1945 om Revision af visse tyske Betalinger er der nu tilvejebragt Hjemmel for ved Hjælp af et særligt Udvalg at gennemføre en Revision af den Fortjeneste, som under Besættelsen er oppebaaret af Personer eller Virksomheder, som paa nærmere angiven Maade har samarbejdet med Besættelsesmagten. Lovens Bestemmelser tager imidlertid alene Sigte paa at faa fastslaaet Størrelsen af den ved saadant Samarbejde indvundne Fortjeneste, hvorimod den ikke tager Stilling til, hvilken Karakter de Sanktioner, der derefter bør træffes over for de paagældende Virksomheder, skal have.

Nærværende Lovforslags Formaal er derfor at give det forudsatte og nødvendige Supplement til de i Lov Nr. 259 af 1. Juni 1945 indeholdte Værnemagerbestemmelser ikke alene derigennem, at Forslaget fastsætter Straf for „Værnemageri“ ogsaa uden for de groveste Tilfælde, men tillige ved at Forslaget nærmere uddyber Betingelserne for det strafbare Samarbejde med Besættelsesmagten og giver strenge Regler til Sikring af Gennemførelsen af Bøde- og Konfiskationskrav, hvorved der tilvejebringes Mulighed for virkelig effektive Sanktioner over for de Personer eller Virksomheder, som ikke har undset sig for at benytte de særlige Forhold under Besættelsen til Skade for Landet og til Fremme af egne økonomiske Interesser. Der tages ikke ved dette Forslag Stilling til, hvilke Foranstaltninger der skal træffes over for Samarbejde med Besættelsesmagten, naar Forholdet ikke har haft en saadan Karakter, at det bør belægges med Straf.

Et lignende Opgør med dem, som erhvervsmæssigt har samarbejdet med Besættelsesmagten, er paabegyndt i en Række af de Lande, som under Krigen har været besat eller erobret. De Former, under hvilke dette sker, er selvfølgelig forskellige og maa afhænge af Forholdenes Udvikling i de enkelte Lande. I Norge, hvor der ved den saakaldte Landssvikanordning af 15. December 1944 er givet Bestemmelser rettede mod erhvervsmæssig Virksomhed til Fordel for Fjenden, har Forholdene paa det heromhandlede Omraade i mange Henseender ligget paa lignende Maade som herhjemme. Det har derfor været naturligt ved Udformningen af nærværende Lovforslag i et vist Omfang at benytte de i Landsvikanordningen indeholdte Bestemmelser som Forbillede.

Om de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget bemærkes følgende:

Til § 1.

Da Forslaget fremtræder som et Tillæg til Lov Nr. 259 af 1. Juni 1945, vil Bestemmelserne i Kapitel I i nævnte Lov finde Anvendelse, medmindre særlig Undtagelse er gjort, eller Forslagets Bestemmelser afviger fra de i nævnte Lov indeholdte.

Det følger heraf, at Lovens Bestemmelser i Overensstemmelse med dens Formaal faar tilbagevirkende Kraft paa Handlinger foretaget under Besættelsen. Naar en udtrykkelig Bestemmelse herom er optaget i Lovforslaget, skyldes dette alene, at Straffebestemmelserne i Forslagets § 5, Stk. 2, og § 14 — modsat Lov Nr. 259 af 1. Juni 1945 — ogsaa bør kunne anvendes paa Handlinger begaaet efter den 1. Juni 1946.

Til § 2.

Det efter Lovforslaget afgørende Kriterium for, om Samarbejdet kan anses som strafbart, er, om der er udvist et utilbørligt Forhold. Om den nærmere Bestemmelse af dette Begreb henvises til den i Forslagets § 4 indeholdte Opregning af Forhold, som navnlig vil være at tage i Betragtning ved Bedømmelsen.

Det strafbare Forhold omfatter derhos ikke alene Samarbejde med Besættelsesmagten, men ifølge Stk. 4 tillige Samarbejde med enhver tysk Person eller Virksomhed, som har drevet Erhvervsvirksomhed i tysk Interesse. Man har ved Affattelsen af denne Bestemmelse haft Opmærksomheden henvendt paa, at der ogsaa bør være Mulighed for at straffe Virksomheder her i Landet, som ved Samarbejde paa utilbørlig Maade med Virksomheder i Tyskland har opnaaet en forøget Import og derigennem har skaffet sig en Fordel fremfor andre Virksomheder.

At Samarbejdet ikke er sket direkte med Besættelsesmagten m. v., men f. Eks. med en dansk Virksomhed som Mellemlid, udelukker ikke Straf, men Strafbarheden er i disse Tilfælde ifølge Stk. 3 betinget af, at den paagældende indsaa eller burde have indset, at tyske Interesser fremmedes ved Samarbejdet med vedkommende danske Virksomhed.

Straffen for Overtrædelse af § 2, Stk. 1, er fastsat til Fængsel indtil 4 Aar. Straffen kan altsaa i Overensstemmelse med de almindelige Regler i Borgerlig Straffelov gaa ned til Fængsel i 30 Dage. Anvendelse af betinget Straf er udelukket som Følge af Bestem-